

A LÓTUSZ

**„Fehér lótoszok tündökölve
Hajbókolnak a nyári nap előtt.”**

/Ady/

Az emberi szellem hasonlatos a lótoszvirághoz. Mint ahogy a lótosz a tavak és mocsarak iszapos fenekéről tör fel a víz felszínére, úgy sarjad ki az emberi szellem is az anyagi világ sötétjéből és úgy emelkedik föl a fény felé.

És miként a lótosz a vizek felszínén szétterjeszti leveleit, majd pedig a napfény hatására kibontakoztatja szépséges virágát, úgy bontakozik ki a szellemi mivoltát fölismerő emberi lélek is a magasabb világok fényénél a magasabb rendű erők hatására.

De ehhez az szükséges, hogy – mint a lótosz – boldogan kitarjunk lelkünket a szellem napsugara előtt és hagyjuk, hogy a magasabb világokból szüntelenül leáradó fények érleljék bensőnket, miként a Nap sugarai a lótoszvirág szívét.

Mikor tehát úgy érezzük, hogy lábunk elmerül a föld sarában, emeljük fel lótosz-szellemünket a legmagasabbhoz, ami számunkra létezik. Lelkünk már-már összecsukódó szirmai újra erőt, szint és szépséget nyernek majd tőle.